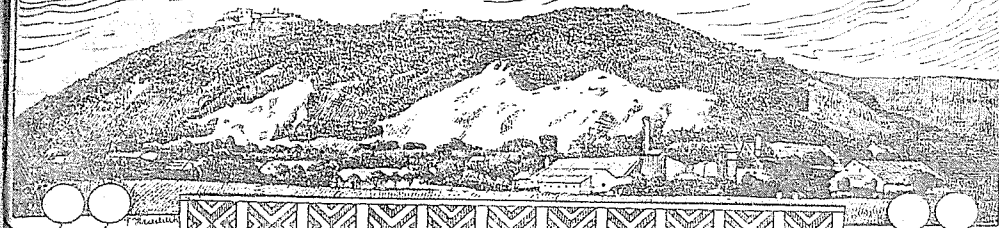

ZÁHORSKÁ KRONIKA

Archiv pohádek, pověstí, obyčejů, starožitností
na Záhoří a Pobečví.

Časopis lidopisný. Vychází měsíčně v Týně u Lipníka.
Číslo za 4 halíře. – Poštou v Rakousko-Uhersku celoročně 1 kor.

ROČNÍK III

Prosinec 1906

ČÍSLO 3.

Záhorské léčivo.

Podle tazatele vlast. muzea olomuckého, odpověděl pan Antonín Kunovský, rolník v Soběchleších, jak se za stara na Záhoří léčilo domácími prostředky:

Od bolení žaludku pije se odvar hléstoníku, řimbaby a polínku.

Při žaludečním křeči přikládá se na dolínek horký popel.

Proti hlístům pije se odvar popele, kmínu a česneku, ale před užitím se přecedí a lék ten jistě pomůže. Také se dává cievár s medem a trnkami sušenými uvařený, nebo v cukru tloučený.

Od větrů užívá se odvar větrové zeliny a kmínu. Od krvotoku přikládá křen utlučený v černé mouce na místo bolesti. Při vnitřním krvácení odvar přesličky polní. Pokrájí se špetka na žejdlík vody. Lekne-li se dítě zvířete, vytrhne se tomuto několik chlupů, položí se na žhavé uhlí a dítě se tím nakouří. Stůně-li dítě na břed, klade naň matka svatební věnec, roztrhne na něm košilku, zakope pod strom neb vedle kříže. Kdo takové dítě uhlédl, naplil naň třikrát, smáčkli mu palce u nohou a rukou, nebo se zaslibovalo P. Marii nebo sv. Valentínu.

Od bolení hlavy přikládaly se velké listy šťavnaté neb postrouhané syrové zemáky, nebo odvar kružímu a přestě s kořenem čerstvým ze země trhaným k pití.

Na odřeninu sypali popel z tabáku.

Na popáleninu přikládali poškrabanou mrkvu neb lopunový list.

Od udeření přikládali studené obkladky.

Bolesti v křížích hojilo se vrbovým listím spařeným močem.

Na podbíračky užívali slez (zaječí patáčky) usmažené na smetaně, anebo lněné seménko vařené v mléce. Také se přikládalo čerstvé máslo s chlebem.

Na krtici přikládali usmaženou cibuli na másle.

Při bolesti krku kloktá se odvar jahodového listu, řepiku a šalvěje.

Při oteklíně žláz (mandlí, čepu) mastil se krk kozím sádlem, neb se přikládali tenko řezané slaniny pocukrované.

Bolest očí vyfukuje se tlučeným cukrem, vymívají se potoční vodou a máčí se močem.

Vrazil-li se dětem ohnípara do očí posypávají se tyto zavříté práškem z kozích bobků. Také se nechávají děti ve stáji, kde se chovají mladá jehňata.

Na otláčené nohy přikládají se žihavky (kopřivy) utlučené se starým sádlem.

Od koliky užívá se koupel odvaru vlního jablka, nebo se pije odvar sušených hrušek.

Od svrabu tře se tělo mateří douškou.

Od pařenina dětí zasypává se červotočinou.

Od zmoženiny užívá se masť z mýdla a piva.

Od bolesti prsou pije se odvar lípového květu nebo plícniku; Neb se líže med smíchaný s postrouhaným křenem.

Od kašle užívá se směšenina žloutku z vejce, kandisového cukru a čerstvého masla, nebo kozičky (bezový květ) uvařené v mléce, anebo také zelnice svařené se slaninou. Také odvar fíků a sladkého dřeva.

Od moření v životě: suché kaštiny divoké se potlučou a pijí s vodou.

Od záškrtu: kousky cukru omočené v medu se hltaly. Plátno močené ve skalním oleji (petrolej) přiložilo se na krk, též se dal k pití. Nyní štáva citronová pomáhá v začátcích.

Padoucnice: Nemocný zaslíbil se sv. Valentínu, že některou barvu nebude na šatech nosit.

Bole ní z u b ů: Lněná hadérka potřena kafrem přiloží se na lice. Na žhavé uhlí dalo se vosí hnízdo, kadidlo a čertinec; tím se nemocný pokrytý plachtou nakuřoval.

Ž á h a se hojila syrovým zelím, hltaly se kousky cukru, neb se pojídala sladká mrkev.

Vlčí mlha v očích p o m i n e: volá se na černý dobytek, když pastýř domů žene: hu, hu, hu, já mám vlčí mhu!"

Od uchranutí (uřknutí) utírá se rubem spodního prádla, dá se ruka pod páži a pak k nosu a čichají se čerstvě vyzuté onučky.

Od žloutenky (žlátenice) pomůže: potkáme-li člověka žloutenkou chorého, naplivne se mu třikrát do obličeje. Vypravuje se: „Jedna stará žena ze Záhoří potkala v Lipníku v jedné ulici pána chorého na žloutenku. Přistoupila honem a třikrát mu naplívala do obličeje. Ten ji nechal zavřít; když se věc vysvětlila, byla propuštěná a ten pán se jí poděkoval, neb takto ozdravěl.“

Muzikant Dostál trpěl dlouho žloutenkou. Lékaři mu nepomohli; přišly ostatky a musel jít do Oprostovic hrát. Hrál a tančil od neděle do škaredé středy a žloutenka mu z toho hýření prý ustala. Také prý pomáhá shlížeti se v rozpuštěném másle.

Když při zívání ostanou ústa otevřená, pomásá se notným poličkem, nebo leknutím postiženého.

Léčení prstonárodní (čili homeopatické) se nyní sbírá; kdo zná podobnou léčbu, oznam to, uveřejni se to.

O bídě.

Jeden král měl tři syny, kteří by rádi zvěděli, co je to bída. Otec je propustil, na cestu vypravil a oni šli do světa hledat bídu. Dobře se jim jezdilo krajem, ale bídu tam nepoznali, až je cesta vedla pustým lesem. Když tak dlouho jezdili horama, živnost strávili, pocítili hlad. Jeden z nich vylezl na nejvyšší strom, ale neviděl nic, jen samé lesy a hory dokoila. Když se dále ubírali, potkali starce a ten se jich ptal, co tu hledají. Oni mu odpověděli: «Hledáme bídu». On jim odvětil: «Chcete-li poznat bídu, pojdte za mnou, poznáte bídu!» Oni pustili unavené koně na louku, a šli za starcem úzkou pěšinkou k veliké skále, kde byla jeskyně. Do té uvedl je stařec, rozžal smolnou větev a vedl je dále do země, až přišli na jiný svět. Na pěkné louce páslo se stádo ovec. Stařec poručil nejstaršímu, aby nejučtějšího barana upekł a když s tím byl hotov, snědl ho i s beranem. Pak si ulehł a spal. Druhého dne poručil mladšímu, upéci barana a když s tím byl hotov, snědl ho i s beranem. Zase ulehł a spal. Nejmladší z bratrů, vida, že na něho přišla řada, zahynouti, popadl vídly a vypíchnul starci oči a utekl mezi ovce, poněvadž utéci nemohl, nebo kolem té louky byla vysoká ohrada, kterou přelézti nemohl, že měla hladké stěny. Stařec se bolestí probudil, nejmladšího zuřivě hledal, aby se pomstil, ale nenašel, nebo stále se držel mezi ovce. Stařec zahnal ovce v rohu louky do košáru a tam jednu po druhé vyhazoval přes ohradu, doufaje, že tak třetího bratra chytne a sní. Ten ale držel se jednoho barana tak silně, že ho stařec i s baranem vyhodil z ohrady.

Ten se mu pak vysmál. Stařec na něho volal: «Vidím, že si chytřejší a proto ti dám na památku prsten.» Ten nejmladší z bratrů vzal prsten a utékal pryč. Stařec sedl na koně, vyjel z ohrady a volal: «Prstenu kde jsi?» Prsten na ruce toho nejmladšího seděl pevně na prstě a volal: «Tu jsem!» Toho se ten nejmladší ulekl, ukousl prst a daleko odhodil. Při tom prsten stále volal: «Tu jsem!» Stařec našel prsten s ukousnutým prstem ale toho nejmladšího nenašel a volal na něho: «Aspoň budeš moci doma vyložit, co je bída ve světě.»

O vodníkovi.

Hradil z Osička vezl jednou desky do Kroměříže. Za Bílavskem dohnal krajánka a ten ho prosil, aby ho kousek svezl. Hradil pravil: «Vylez na vůz, cesta je rovná, můžeme si něco vyložit, neboť krajáci znají mnohé výklady sebrané světem na potůlkách». Její kolem pastvicka pod Chludem a pál tam ovčák stádo ovcí. Seděl vážně v kožichu máje nohy křížem a pokuřoval. Hůl měl v ruce, bič na čtvero stočený na ní zavěšený a kolem něho pásly se

pokojně ovečky. Krajánek se ozval: »Podívejte se, hospodáři, temu na tom kopci je dobře, ten lenoch celý den enem přezahálí a práce nemá žádné«. V té době vyběhl od lesa Slavkovského vlk, skočí mezi ovce, které se lekem na všechny strany rozprchly po kopci a do lesa a vlk pořád ovce honil. — Krajánek se tomu jenom hlasitě smál. Hradilovi byl nyní krajánek podezřelý a než se nadál, spatřil, jak ovčák klidně vstal, vyzul kožich, obrátil ho na ruby, vlnou ven, pohodil na trávník a holí bušil, co stačil, do kožicha. Krajánek na voze se začal svíjet, křičet a nařikat, až spadl z vozu.

»Dobře ti tak«, pomyslně si Hradil, »měl's nechat pastýře pokojem« a jel dále. Ještě z daleka viděl, že se vlk ztratil, pastýř tleskal rukama a ovce se ze všech stran k němu hrnuly. Pak si pokojně usedl do kožichu a bavčil dál, jak by se nic nepříhodilo. Nedaleko Dobrotic dohnal zase vandráka v zeleném kabátě, který prosil Hradila, aby ho svezl. Ten mu řekl: »Jestli to zase tak vyvedeš, jako ten, co jsem ho před chvílí ztratil, tož se daleko nesvezeš, dej jinému pokoj!« »Dám pokoj každému a dobře spolu pojedem, ale řekněte mi, prosím vás, kam jedete?« »Do Kroměříže« — odvětil Hradil. »To je dobře, já tam taky jdu, a odkud jste?« »Já jsem z Osíčka« pravil Hradil. »A já su zas z Újezda« — odvětil vandrák. »To není možná«, divil se Hradil popatříc ostře na cizince, »v Újezdě znám každého, ba i všechny koně a pse, ale tebe neznám«.

»Já bývám v Moštěnicích*) a su vodník!«

Tu teprv viděl Hradil, že mu z levého šosu kape voda. Nyní poznal, že veze vodníka, nepolekal se, neboť i on znal vodníky od mlada, jen se ho ptal, co má v Kroměříži na práci.

»Jdu tam utopit jednoho pacholka v Moravě, bude tam brodit koně. Kroměřížští vodníci, ani okolní nemohou mu poradit, tak su na to zavolané a jistě ho dnes utopím«. Hradil mu pravil: »Nedělej to, neškod jinému, když ti nic neudělal!« Vodník ale na to odvětil: »Musí se tak stat, je tak usouzeno!«

Hradil se odmlčel a tak dojeli konečně na most u Kroměříže a sotva vjel vůz na most, skočil vodník dolu hlavou do Moravy. V hospodě na »Lapači« Hradil zastavil, vyprávěl druhým vozkům a lidem, co tam byli, svoji příhodu o vodníkovi a radili se, jak by toho pacholka zachránili. V tom vyjížděl jeden mladý, statný pacholek na bujných koních po silnici k Moravě brodit koně. Všichni i s Hradilem se kolem něho sběhli, příhodu vyložili, že musí zemřít při plavení koní, ale pacholek se tomu smál, řka: »Nebojím se ani deseti vodníků«, pohnal koně a vjel na písek u řeky a pak vyslečený vjel do řeky. Tam se náhle do vody vyvrátil z koně, voda vystříkla vysoko, koni polekaní vyběhli z vody, ale pacholka nebylo více.

V Újezdě měli s tím vodníkem často veliké potíže, koně pásávali se u Moštěnic (potok) a častokrát se přihodilo, že se vodník v koně proměnil a chasu všelijak škádlil.

Jednou se stalo, že Ondruškův pohunek dovedl koně od Moštěnic z pastvy a dal je do maštaly a založil jim sena za žebř, ale oni se ho ani nedotkli. Pohunek to ohlásil hospodáři, že ti koni nechcou žrat. Ondrušek šel do maštale, podíval se na koně a pravil: »Už vím, co jsou to za koně!« Byli

*) Potok od Újezda k Vitonicím.

uvázáni na vazových ohlávkách. Poručil hned připravit pluh; koně upravil do chomoutů, zapřáhl a jel orat. Tři měřice pooral, až sám ustával, neb ty koně se při zaháňce velice vzpínali na konci brázdy. Pak jel dom, uvázal je k žlabu, poručil pohunkovi nasypat jim do žlabu kamení a šel si oddechnout. Koně pohunek slámou otřel, ale kamení jim do žlabu nedal, bylo mu jich líto, že jsou tak uhoněné.

»Šak hospodář spějó, dám jim obroku se sečkó a napojím«, myslil si pohunek. Sotva jim nalil na obrok do žlabu vodů, a tlamy do ní namočili, zařehotali, smekli se z vazových ohlávek a ztratili se, že jenom ohlávky ze žlabu visely. To byl vodník. Po chvíli přišli Ondruškovi koně sami domů a když pak hospodář jel vláčet zorané pole, podivil se nemálo, že to pole není pluhem ani dotknuto. Vodník brázdy zase zpět převrátil. Po té hospodáři oujezdští nařídili pohunkům, když šli na pastvisko pro koně, aby, jak je pojmu na ohlávky, udělali jim kříž na čele, nebo často se přihodilo, když pohunek volal na koně jménem, že se ohlásil vodník v koně proměněný, jaké pohunek hledal. Pak ho někde zanesli a u potoka shodili a sčechotem se ve vodě ztratili, při tom byl rád, že to tak levně dopadlo. Když se pásávali koně na pastviskách celé noci a někdo domácí na ně zavolal, poznali po hlase opatrovníky a hned přiběhli.

Jednou šel dolní cestou Sehnal z Vitonic do Újezda. Cestou přidružil se k němu veliký černý pes s velikýma očima ohnivýma a šel při něm. Po chvíli se Sehnal zastaví a zhurta křičí na psa: »Co si myslíš, že su řezník, že se mnó deš; táhni, ať tě nevidím! Lebo já psa vystát nemužu! Tahneš!« Dupnul na psa a ten skočil do potoka. Není dosud zjištěno, zdali ten oujezdský vodník byl pánem zároveň na potoku Vitonském, nebo že ve Vitonicích byl zas jiný. Dle všeho snad byl ten samý až po Žákovice. Ve Vitonicích měl středisko a ohřival se v zimní době na peci nebo v čelusňách, ale nyní musel se vystěhovat daleko za Olomouc. Od té doby vodníka tu není.

Z Lipníka.

Pan továrník František Vaverka má rodinné zápisky, v nichž jsem se dočetl, že když knoflík kostelní věže při požáru r. 1613 spadl, byla v něm pergamenová listina česká, na níž stálo: Roku 1596 obnoven byl kostel, věž zvýšena nákladem obce Lipenské za úřadu: Jana Měrka, Václava Kutánka, Jana Gučíka, Jana Boleslavského, pudmistra, Jana Ručkvasa, Pavla Havránka, Klementa Ondruška, Matěje Parvěže, Jiřího Ostravského, Martina Kálala, Martina Slováčka, radního, Matěje Pozdvihače, rychtáře. Věž s třemi hlavami byla mědí pokryta a stála do požáru. R. 1613 na neděli provodní stal se neopatrností kraváků oheň v zámeckém dvoře. Zámek byl uchráněn, polední vítr zanesl požár do ulice osecké, loučské a hranické a na náměstí. 200 domů lehlo popelem, radnice, strážnice, škola, fara, v kostele oltář, varhany, a ostatní dřevěné příslušenství i nemocnice městská. Byl to trest Boží, a od toho času upadal Lipník více a více zkáze nepřátelskými vojsky a jinými nehodami.

Tyto Václavem Sobkem zaznamenané paměti při zkáze věže r. 1613 byly znova do knoflíku věže obnovené vloženy za primatura Martina Sigmunda, a Daniele Měrky, Jana Riedla, Jana Řemenáře a Tomáše Lautnera, pudmistřů.

R. 1617 povstalo nevypsitelné povstání v království Českém, že několik úředníků odstranili a z toho rebelie mezi českými, moravskými a slezskými pány povstala, že málo pánů a měšťanů při císaři bylo. Císař ale zvítězil, sebral pánům panství a osady přišly o privilegia a zase je zpět obdržely. Rebelie nebyla ještě 1635 udušena.

R. 1621 v Brně Moravané stavu vyššího vsazení do žaláře na nevyšší rozkaz a toho roku v pondělí po slavnosti Neposkvrněné Matky Boží upadli do poddanství.

R. 1623 dal císař město Lipník s panstvím Helštýnským, Hranice a Drahotouše knížecí Milosti p. p. kardinálu Františku z Dietrichsteina, a my v poddanství upadli, privilegia ztratili. Potom, že jsme katolickou víru přijali, obdrželi jsme jiné svobody a pro naši statečnost dostali jsme i privilegia zpět, nebo Lipenští měšťané Mansfelda oblehnuvšího s 18.000 vojiny město, odrazili zpět a města vydati nechťeli. Císař potvrdil privilegia, a daroval městu zpět lesy, do nichž Loučka a Osek neměli už podílu, že s nepřátely drželi, do města na pomoc nepřišli a brániti nepomohli, nepřítelé se přidrželi a nás zradili i město za nic drželi. Obležení bylo r. 1626.

R. 1623 pořízena nová krytba na kostel za primatura Martina Sigmunda, Daniela Měrka, Jana Riedla, Jana Řemenáře, Tomáše Lautnera, Matěje Řezníčka, Martina Hořína, Kristiana Koláře, Jana Januška, Jana Soběrada, Jana Vaverky, konšelů; písařem byl Václav Sokol, a rychtářem Jan Němeček.

Zdejší kat vykonával popravu, když proň s ozbrojenou mocí poslali, v Novém Jičíně, Příboře, Štramberku, Val Meziříčí a na Vsetíně. Čtvrtletně dostával 8 zl. z každého města. Také byl volán do Lešné, Choryně, na Poštát a na panství Holešovské, též i do Hranic. Za panování pana Žampacha, když Hraničtí s ním spor vedli u soudu v Olomouci, dopsali nám, abychom jim kata ponechali k mučení některých měšťanů, ale my odepřeli. Žampach jim pak zlostně poručil svého kata držeti.

Od roku 1618—35 byla Morava naplněna vojsky různých národů — z Polska, Slovenska, Chorvatska, Valonska, Neapolitavska, Florentinska a Španělska.

Císař poručil opevniti Lipník jako pohraniční pevnost blíže Slezska, poněvadž trpělo nad jiná města, přišel o všecko jmění, předměstí několikrát vypálena vyjsky z Polska, Uher a Turecka.

R. 1626 nařídil císař skládati sül polskou v Lipníku a zde ji odebírali města: Mor. Ostrava, Příbor, Nový Jičín, Libava a Budišov, jinak byla zabrána jako kontrabant.

R. 1635 se upravila věž kostelní, která za pana z Vrbna špatný krov z r. 1613 měla a pokryta šindelem.

R. 1633, dne 30. srpna, vznikl oheň u perníkáře Jana Půcky za jeho nepřítomnosti při pečení chleba o 12. hodině v poledne. Měšťané měli sveženo

obilí před domy v nepřátelské době, bylo ho plné město a lehlo celé popelem, i skvostná vazba na kostele.

R. 1661, dne 5. dubna, byl poškozený knoflík z věže kostelní sdělán Matyášem Dolečkem, tesařským mistrem, a zase usazen za panování nejosvícenějšího knížete pána Ferdinanda z Dietrichsteina.

Jak Martin uměl hádat.

Na Pavlovsku byla velice známá osoba před sto lety. Byl to podomní obchodník Jakeš. Obchodoval ve všem: kupoval a prodával psy, kočky, kůžky zaječí, telecí, prodával šicí potřeby děvčatům. Byl také prostředkovatelem sňatků, ale co na něm nejhorší bylo, přenášel klebety. Jednou pomluvu roznášel o panu kaplanu Pavlouském. Nebylo na tom zbla pravdy, ale jemu to způsobilo mnoho nepříjemností a mrzutostí, byl poctivec od kosti. Umínil si Jakeš potrestat, nebo věděl, že svou bradu krásně pěstěnou velice miluje a nikomu nedovolil se jí dotknout. Když ho zlomyslník zatahal za ni, postil se tři dny, aby odčinil pohanu své mužské ozdoby. Kdykoliv přišel na faru Jakeš kupovat kůžky, přitočil se pan kaplan mlčky a nepozorovaně zatáhl jej za bradu. Když se mu několikrát taková pohana stala jeho milé bradě, šel žalovat vrchnímu do Dřevohostic, ten určil den Jakšovi, aby se dostavil k soudu na faru Pavlovskou, kamž poslal rychtáře, který měl věc spravedlivě rozsoudit.

Den přišel, Jakeš se dostavil a pravil, že panu kaplanu odpustí, když mu uhodne tři myšlénky do hodiny. Po hodině přišel Jakeš, ale pan kaplan celý zamýšlený chodil po dvoře, kde pracoval čeledín Martin, velmi čiperná to hlava. Když zvěděl těžkosti pana kaplana, prosil ho, aby směl hádat za něho Jakšovi.

Pan kaplan ochotně svolil, když rychtář souhlasil. Vešli do kaplanky a Jakeš pozvedl jeden prst vzhůru. Martin ukázal prstem dolů. Pak Jakeš zvedl jeden prst před prsa. Martin dva. Pak se Jakeš ohnul, položil prst na zem. Martin obě ruce. Tu se ozve Jakeš: «Uhodls!»

«Co's myslel Jakš za myšlénku?» táže se pan kaplan.

Ten odvětil: «Já jsem myslel!»

1. «Jeden Bůh je na nebi!»	Martin: «Je též na zemi!»
2. «Jeden člověk byl na zemi!»	«Byli dva!»
3. «Bůh je přísny!»	«On i trestá!»

«A ty, Martine, co ty's myslel při tom?»

1. «Dám tě pověsit na šibenici!»	Já mu na to: «Spadnu dolů!»
2. «Že mi oko vypíchne.»	«Že mu vypíchnu dvě.»
3. «Že mě povalí na zem.»	«Že mu nabiju.»

Tak se pře Jakeš skončila. Od té doby již nepomlouval pana kaplana a provozoval své živnosti dále.

Kukačka.

Jednou chodil P. Ježíš se sv. Petrem světem. Šli dědinou. Sv. Petr pravil: «Dovol, pane, abych v tomto stavení prosil o chleba». P. Ježíš řekl: «Nechod tam, nedostaneš nic!» Šli dále, hladu přibývalo a když došli zase k stavení, pravil sv. Petr: «Pane, já půjdu do toho stavení vyptat chleba!» Když mu P. Ježíš dovolil, vešel do stavení, hospodyně právě válela chleba a on prosil o kousek. Hospodyně pravila: «Jestli trochu počkáte, dám vám malý pecének.» Sv. Petr hned to zvěstoval P. Ježíši, který pak požehnal ten pecének, že když ho hospodyně upečený vytáhla z pece, byl z něho tak velký pecen jako jiné. Hospodyně bylo líto tak velkého pecna, zamkla dvře a slíbeného chleba nechtěla jim dát. Když sv. Petr přišel pro chleba, volala na něho přes svisla na hůře, kde chléb ukládala: «Kuku, kuku!» Jak to sv. Petr zvěstoval P. Ježíši, pravil tento: «Ona se nám vysmívá! Ať kuká Petr zvěstoval P. Ježíši, pravil tento: «Ona se nám vysmívá. Ať kuká do soudního dne a kde je ona, ať jí všichni ptáci vyhýbají a housenky ať jsou jí potravou.» Tak se z hospodyně závistivě stala kukačka.

DROBNÉ ZPRÁVY.

U Loukova v Javorníku káceli dub. Pod kořeny našli se: kamenný obušek a sekerka po zahynutém zde pravěkém lovcí asi před 2000 lety. — Pod Obránskem v lese Libuši nedaleko Kudlova (mlýn) na trati Sušické našel Hynek Špunar z Pavlovic kamenný obušek.

Na «hradisku» nad Podhůrou našel se při kácení pňu úlomek kamenné koule a nedaleké «Nivě» 2 kamenné sekery. Mezi Podhůrou a Bednovanou je na osamělém kopci pravěké hradisko dědiny ohražené dřevěným plotem. Přikop lze viděti posud, když se od Podhůry cestou «Kamínkou» vyjde až na pláň, která tu úzce souvisí s Záhořím. Zde bydleli v pravěku praotcové sousedů z Hlinska a jmenuje se místo toto: «Hradisko».

«Záhorská kronika» se ujala: Týn, Paršovice, Valšovice, Opatovice, Rakov, Horní a Dolní Něčice, Soběchleby, Radotín, Oprostovice, Bezuchov, Lhota, Kladníky, Hlinsko, Nové Dvory, Sušice, Oldřichov, Raclavice, Grymov, Tučín, Pavlovice, Šišma, Hradčany, Nahošovice, Dřevohostice, Křtomil, Domaželice, Lištná, Blazice, Sovadina, Žákovice, Lhota Radková, Mrlínek, Loukov, Libosváry, Vitonice, Horní Oujezd, Osíčko, Bílovsko, Podhradní Lhota, Bránky, Zbrašov, Hranice, Střítež, Lipník, Provodovice, Vel. Prosenice, Tupec a Oujezd u Přerova. — Každé číslo tvoří celek, přihlášky přijímají se u každého čísla tři neděle před vyjitím. Nechá se více tisknout. Po novém roce budou se vkládati obrazy. Aby poslední číslo vyšlo přede žněmi 1907, vyjdou v lednu, březnu a dubnu rázem dvě čísla. — Kam jste se poděli, ctitelé «Záh. Kron.» ze Všečovska, Kelecka, Bystřicka a Osecka? Přihlašujte se! Poctíte tím svůj rodný kraj! «Záhorská kronika» je schopna jako seménko hořčičné vzrůstati všestranného. V dědinách číslo: 4 hal., posílám 10%, ostatek na tisk složným lístkem č. 20.226. Odebírejte ve všech dědinách, v každé chaloupce! V lednu vyjde čís. 4. a 5. společně. —